

by **GOD'S
KINGDOM**

EDITORI

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.

INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION Brooklyn, New York, S.U.A

DREPTURI DE AUTOR,

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

Abrevieri a traducerilor Cuvântului lui Dumnezeu menționate sau citate aici:

AS- Versiunea Americană Standard, de Comitetul American de revizuire

CB- Sfânta Biblie tradusă de Asociația Biblică Catolică din America

NW - Traducerea lumii noi ai sfintelor scripturi

RS- Versiunea Standard Revizuită, de Divizia Creștinilor Educați a Consiliului Național al Bisericilor lui Cristos din S.U.SA

Made in the United States of America

CUCERIREA ÎN CURÂND A LUMII PRIN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Nimănui nu-i place să fie cucerit, pentru că aceasta înseamnă supunere în fața unui dușman. Dar tu vei prefera să vezi dușmanul tău cucerit de prietenii tăi, pentru că aceasta înseamnă libertate și mângâiere pentru tine. Cucerirea lumii prin dușmanii noștrii este un lucru care ne înspăimântă; el pare să fie un mare rău, pentru că pare a ne lăsa fără nici o speranță de eliberare, departe de orice cruțare. Dar cucerirea lumii ar putea fi prin cei care ne iubesc și au interesul nostru în inimă. Acela va fi un lucru binevenit, pentru că va denota biruirea și îndepărtarea tuturor dușmanilor noștrii. Ea ar însemna o schimbare a lumii pentru noi, pentru binele nostru. Cu ce cucerire ne confruntăm noi? Ce cucerire este inevitabilă, sigură să vină?

Din 1914 desfășurarea condițiilor și faptelor pe pământ indică că mai devreme sau mai târziu o anumită formă de conducere centralizată a globului nostru va veni, da, trebuie să vină. Oamenii sunt împărțiți pe chestiunea dacă ei vor dori o astfel de domnie sau nu. Cei care doresc o astfel de conducere mondială nu sunt de acord în legătură cu forma pe care această conducere o va avea. Sunt oameni ambițioși cu anumite convingeri puternice care sunt hotărâți să înșface conducerea pământului. Alți oameni sunt la fel de convinși că un anumit tip de guvernare nu va avea loc pe pământ. Din această cauză sunt trezite temeri în inimile oamenilor, temeri separatoare, deoarece lumea este astăzi divizată, aparent având doar două alegeri de făcut. Aceste două conduceri de ales sunt Democrația Vestică și așa numitul Comunism „ateu”. Sunt oameni care încearcă să țină la o neutralitate, la o poziție de mijloc, dar aceasta este o poziție foarte dificilă și șubredă, nici liberă de o anumită parțialitate, nici liberă de teamă.

Cu arme nucleare cu o putere teribil de distructivă în mâinile celor două blocuri politice ale națiunilor, știința războiului a ajuns într-un punct în care un alt război mondial înseamnă sinucidere mondială. Oamenii care vor să trăiască nu vor să se întâmple asta. Ei își dau seama că toate popoarele, indiferent de ideile politice și religioase, trebuie să învețe să se înțeleagă împreună, să „coexiste”, așa cum ei o numesc. Recent, un corespondent al ziarului din vestul democratic a spus: „Oamenii de știință, care știu cel mai mult despre aceste lucruri, spun că dacă nu învățăm cum să coexistăm pe acest pământ, vom înceta să mai existăm. Cu toate acestea, coexistența nu înseamnă pace ... Ar fi mai bine să considerăm competiția prezentă drept o „coexistență competitivă.” - *New York Times*, 1 Noiembrie, 1954.

La baza coexistenței competitive actuale stă teama. Indiferent ce fel de coexistență ar putea exista pentru un timp în viitor, baza acesteia va fi, nu

iubirea reciprocă, ci teama reciprocă. Teamă, nu iubirea, de om ține această lume în îmbrățișarea ei. Frica strangulează coexistența și o ucide. Recent, un vizitator în Rusia a afirmat că temerile rusești erau mai rele decât cele ale Occidentului: „Rușii se tem mai mult de bomba atomică decât popoarele libere ale Occidentului”. El a susținut speranța pentru o pax atomică, o pace în care energia atomică va fi folosită în scopuri pașnice, nu pentru mecanismele războiului. Deși acum rușii pot fi într-o stare de teamă, liderii lor se laudă cu puterea lor militară; ei susțin că este superioară celei din Occident și că dacă Occidentul imperialist începe un război atomic cu Orientul comunist, Occidentul va pierde.

„Vestul, dominat de Creștinătate, nu-și ascunde propriile temeri. Acesta se avertizează pe sine împotriva pierderii fricii, să fie păcălit de ofensiva de pace comunistă, să-și lase garda jos și să se descopere unui atac inamic surpriză. Națiunile democratice știu că Comisia de Dezarmare a Națiunilor Unite a eșuat în conferințele sale și nu a realizat nimic. Ele știu că leopardul nu-și va schimba petele, etiopianul nu-și va schimba pielea, iar blocul comunist nu-și va schimba planul, care este „dominația lumii”, cucerirea lumii, dacă nu prin păcăleală, infiltrare și subversiune, atunci prin violența îngrozitoare a războiului atomic. Ele se tem că temerile actuale care îi pot reține pe comuniști se vor transforma într-o zi în încredere, da, în încredere, atunci când au ajuns la egalitate atomică cu Occidentul. Punctul de vedere al Marii Britanii asupra problemelor mondiale este colorat de amenințarea războiului cu hidrogen. Așa cum spunea fostul său prim-ministru, Anglia va fi primul „ochi de taur” al comuniștilor. Comuniștii, suntem avertizați, sunt dedicați „distrugerii noastre”, adică distrugerii Occidentului cu sistemul său capitalist, întreprindere liberă și alte libertăți. Secretarul de stat american spune că programul de ajutor extern al Statelor Unite trebuie să continue ca cea mai bună apărare colectivă împotriva acestui plan neschimbat al comuniștilor sovietici și chinezi pentru „dominația mondială.”

Într-o adresă către camera de comerț a Statelor Unite, președintele țării și-a exprimat convingerea că dacă americanii aplică națiunilor independente prietenoase aceleași principii în gândire, în cooperare, în respectarea valorilor comune și în comerț și „că avându-le între noi, suntem siguri că vom învinge comunismul, deoarece suntem cu toții în această sală în acest moment”. Cu toate acestea, cu o altă ocazie, el a spus că amenințarea comunistă se poate confrunța cu „lumea liberă” timp de patruzeci de ani. Enervat, președintele Federației Americane a Muncii a acuzat guvernul național de o „politică de nimic” în timpul actualei „derive în defetism” a țării în afacerile mondiale, și că Administrația națională nu făcea nimic pentru a expune pericolele unei politici de „coexistență pașnică” cu comunismul sau pentru a opri această politică de a

obține transformări atât în Statele Unite, cât și în străinătate. Un general locotenent american, pensionat, a cerut țării să rupă relațiile diplomatice cu Uniunea Sovietică și sateliții săi și să refuze să facă comerț cu acești comuniști. Pentru a cita *New York Times*: „Avertizând că este „foarte târziu” - poate chiar „prea târziu” - pentru a opri tendința sovietică către CUCERIREA MONDIALĂ, generalul Wedemeyer a spus că Lumea Liberă poate face față provocării sale numai dacă liderii ei lucrează „realist”. - *New York Times*, 11 Iunie, 1954.

Astfel de expresii care vin de la națiunile care domină puterile democratice trădează teama generală a întregului Occident cu privire la scopul final exprimat în mod deschis al rușilor, care este, nu să coexiste în pace cu „capitalismul”, dar să distrugă capitalismul și să creeze o lume comunistă condusă din Kremlin, din Moscova, în calitate de reședință a guvernului global.

Teama cuceririi lumii este ceea ce bântuie ambele blocuri politice ale lumii divizate de astăzi. Este o frică a omului despre cucerirea lumii prin om. Cu nouăsprezece secole în urmă, un profet ale cărui profeții s-au dovedit până acum sută la sută adevărate au descris cu exactitate această stare actuală de tensiune și frică mondială când a spus că după războiul internațional va exista „pe pământ teama națiunilor, neștiind calea de ieșire la urletul mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de frică în așteptarea lucrurilor care vin pe pământul locuit, căci puterile cerurilor vor fi clătinate”. Frica prezisă și suportată de prezenta stare a lumii este frica de ceea ce poate face omul și este înclinat să facă, nu, mai degrabă, ar putea fi așteptat să facă. Această frică orbește națiunile de ceea ce poate face Dumnezeu Atotputernic. Ea împiedică chiar și Creștinătatea cu sutele ei de milioane de copii a Bibliei Sfinte să vadă că ceea ce cu toate națiunile se confruntă cu siguranță nu este cucerirea lumii de către Occident și nici de Est, ci de cerul de sus, cucerirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu, iar asta în curând!

La început anunțarea acestui viitor cert poate să nu fie binevenit pentru mulți oameni, din cauza credințelor lor religioase sau politice diferite, sau a preferințelor și antipatiilor rasiale și naționale. Prin urmare, anunțul simplu le poate umple cu neînțelegere și aversiune. Persoanele și organizațiile antievreiești, precum și musulmanii care se țin de religia Islamului, care acum revendică a șaptea parte din populația lumii, s-ar putea să se teamă că stăpânirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu va însemna ascensiunea evreilor naturali, israelienii, la poziția de control asupra pământului. Însă Sfintele Scripturi scrise în limba ebraică prezic că Împărăția lui Dumnezeu la putere în lume nu va însemna așa ceva.

De asemenea oamenii care nu sunt musulmani s-ar teme că Împărăția lui Dumnezeu în controlarea pământului înseamnă o lume musulmană. Nemusulmanii știu că Islamul se închină la un Dumnezeu, Allah, iar cartea

sfântă a Islamului, Coranul, profetește că Islamul va fi religia conducătoare a lumii. Nemusulmanii nu uită că nu cu multe secole în urmă urmașii lui Mahomed s-au instalat la controlul lumii prin foc și sabie în armonie cu Coranul (Sura 2:186-190, 212, 213; 8:12; 9:5, 124; 47:4) și că profeția Coranului că Islamul va fi „victorios peste fiecare altă religie” este încă acceptată. (Sura 9:33) Va implica Împărăția lui Dumnezeu în calitate de cuceritor al lumii astfel de lucruri? „Scripturile anterioare” din Biblie, pe care Coranul susține să o confirme și să o întărească (Sura 5:50-52), răspunde cu un nu liniștitor.

Un mare număr de religioși din parte necatolică a Creștinătății se tem de cucerirea lumii prin Ierarhia Romano Catolică sub conducerea Papei din Vatican. Necatolicii își amintesc că Papa Bonifaciu al VIII-lea a emis un decret care încă există în legea generală: „Noi declarăm, spunem, definim, pronunțăm asta necesar să salvăm orice creatură umană pentru a fi supusă Pontifului Roman”. Acest punct de vedere papal a fost confirmat la Catedrala St. Patrick, Sâmbătă, 16 Ianuarie, 1955, când liturghia era oferită pentru unitatea Creștină „a tuturor popoarelor lumii” sub conducerea spirituală a Papei. Preotul ce predica la această liturghie a spus: „Să-l rugăm pe Dumnezeu să arate tuturor popoarelor că unicul mod de securitate și rămânere în pace în interiorul lor și printre toate națiunile este unitatea cu mama tuturor bisericilor sub un cap, Sfântul Părinte, succesorul Apostolului Petru, Vicarul lui Cristos pe pământ.”- *New York Times*, pag. 20, 17 Ianuarie, 1955.

Efortul violent de a forța această „salvare” asupra întregii omeniri, prin forțarea tuturor spre a fi „supuși Pontifului Roman” a condus la o crudă suferință pentru omenire. Necatolicii își amintesc cum Doctorul catolic Edmund S. Walsh de la Universitatea Gergetown, înaintea unei mari audiențe în Sala Memorial Continental, Washington D.C. în 16 Februarie 1940, a scos în evidență scopurile războiului Nazist. El a spus că el a auzit că Adolf Hitler a spus că Sfântul Imperiu Roman, care era un imperiu Germanic, trebuie să fie restabilit. În armonie deplină cu aceasta, Papa a refuzat să-l excomunică pe Hitler din biserica Romano Catolică, dar a ales să-l folosească drept sabie a bisericii pentru restabilirea Sfântului Imperiului Roman și extinderea lui asupra întregii lumi.

Numai în 1 Mai trecut din 1955, într-un articol intitulat „Ce a făcut al doilea război mondial și nu a rezolvat”. publicat în ziarul *New York Times*, renumitul istoric englez Arnold J. Toynbee și-a declarat credința că „dacă nu ar fi fost al doilea război mondial, Hitler eventual ar fi obținut dominația lumii”, neomițând nici măcar Uniunea Sovietică, Commonwealth-ul Britanic și Statele Unite și, de asemenea, stăpânirea asupra aliaților săi temporari, Japonia și Italia; că „dacă Hitler și-ar fi păstrat cuceririle europene continentale din timpul războiului, acest lucru i-ar fi permis să înainteze spre dominația lumii.” Ierarhia

Romano catolică a realizat această posibilitate și a sprijinit agresivitatea acestui „fiu al bisericii.” Această lume a secolului douăzeci așadar a ajuns foarte aproape de a fi cucerită de un nou Sfânt Imperiu Roman, pe care fondatorii săi au sperat să-l facă să dureze o mie de ani. Hitler a eșuat să-și împlinească visul, dar scopul Ierarhiei încă a rămas același, să cucerească lumea pentru biserica ei, indiferent de agentul avut la îndemână. Aceasta implică cucerirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu? Nu! Asta să înțeleagă necatolicii.

La conferința internațională la Bandung, Indonezia, a douăzeci și nouă de națiuni Africane și Asiatice din Aprilie, 1955, delegații au emis o comunicare prin care ei au fost de acord „prin declararea că colonialismul în toate manifestările lui este un rău care va fi adus rapid la un sfârșit.” Deci să înțeleagă acum aceste rase colorate, care de secole au suferit sub colonialismul națiunilor creștinătății, că cucerirea lumii nu înseamnă conducerea lumii prin această Creștinătate cu orice manifestare a colonialismului ei. Popoarele acestor rase colorate să fie bucuroase că asta mai înseamnă, mai degrabă, libertatea deplină de oamenii care au trăit din colonialismul ei în cea mai mare măsură, da, de asemenea libertatea de tot colonialismul și imperialismul comunist. Aceasta înseamnă cucerirea acestui pământ nu prin tirani umani din orice rasă, culoare sau limbă, dar cucerirea prin adevărații iubitori ai omenirii, anume, prin Dumnezeu, care l-a dat cel mai iubit al său, întâiul Fiu născut pentru salvarea ei, și prin acest Fiu care și-a dat propria sa viață umană pentru viitorul fericit al lumii, într-o lume nouă și perfectă umplută cu adevărată iubire frățească.

DE CE TREBUIE SĂ CUCEREASCĂ ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Există toate motivele bune de ce Dumnezeu însuși va cuceri lumea și domnia pământului prin Împărăția sa. El este creatorul pământului și proprietarul de drept a tot de pe el. „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul.” Acestea sunt cuvintele de deschidere a Sfintei Biblîi, a cărei scriere el a inspirat-o. Comparat cu universul vast, din care o mică parte este adusă în vedere prin telescoapele noastre cele mai puternice, acest pământ este un lucru mic. Totuși acest pământ este îndeajuns de mare pentru noi care trebuie să trăim aici, și pentru noi însuși noi nu vrem și nici nu dorim ceva mai mare. Dar în estimarea Creatorului însuși acest pământ este doar un atom de materie, el este ca nimic. Conștienți de această comparație, oamenii acestei lumi zâmbesc cu suspiciune la gândul că Dumnezeu este interesat de acest pământ. Minunat cum poate părea aceasta, în ciuda acestei micimi microscopice, pământul nostru revendică acum atenția de frunte a lui Dumnezeu. De ce este așa? Deoarece acum o chestiune de importanță universală este sub dezbatere și solicită o rezolvare timpurie. Acea chestiune este, Cine conduce universul?

Cine este suveranul universului? Nu dimensiunea pământului este cea care contează, chestiunea suveranității universale este acel lucru, și pământul nostru este legat de această chestiune.

De aproape șase mii de ani, adversarul principal al lui Dumnezeu a fost conducătorul invizibil al acestui pământ. El este Satan Diavolul. Domnia sa a fost doar prin permisiunea Dumnezeului Atotputernic, nu pentru a continua pentru totdeauna, dar cu scopul a pune chestiunea la o încercare fermă. Așadar, punctul care trebuie soluționat este: S-ar putea ca adversarul principal al lui Dumnezeu să revendice chiar și un astfel de atom de materie ca pământul nostru și să îl conducă la nesfârșit spre sfidarea lui Dumnezeu, sau este Dumnezeu suveran chiar și peste cea mai mică parte a universului său? Ești interesat de soluționarea finală a acestei chestiuni, deoarece locuiești aici. Dumnezeu este interesat de tine, pentru că te-a pus aici, creându-l pe primul tău tată după chipul și asemănarea Lui. Ceea ce crezi despre acest Dumnezeu, Creatorul tău, este important pentru el. El te va ucide pentru asta sau te va ține în viață pentru asta. Este necesar să trăiești pentru totdeauna să-l recunoști ca Suveran universal. În dovada acestui fapt, psalmistul inspirat Asaf s-a rugat cu mult timp cu privire la adversarii suveranității universale a lui Dumnezeu: „Umple-le fețele cu confuzie, ca ei să caute numele tău, O Iehova. Fă-i să fie rușinați și însălmântați pentru totdeauna; da, să fie înfrânți și să piară, ca ei să poată știi că tu singur, al cărui nume este Iehova, ești Cel Preaînalt pe tot pământul.” - Psalm 83:16-18, AS.

Creatorul, al cărui nume este Iehova, are un drept să-și manifeste suveranitatea asupra acestui pământ în orice moment când el alege acest lucru. Prin ce mijloace a ales să facă acest lucru? Este prin intermediul Împărăției sale. Cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă, cel mai iubit al său, Fiul său întâi născut a fost aici pe pământ, ca omul Iisus Cristos. Dumnezeu, Tatăl său ceresc, l-a uns cu spiritul sfânt pentru a fi Împăratul acelei Împărății ce vine. În consecință, Fiul lui Dumnezeu a predicat: „Împărăția cerurilor este aproape”. El le-a spus ascultătorilor săi: „Trebuie să declar vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, pentru că pentru aceasta am fost trimis”. El le-a spus discipolilor săi să caute mai întâi Împărăția. El i-a învățat această rugăciune către Dumnezeu: „Tatăl nostru din ceruri, să fie sfințit numele tău. Să vină Împărăția ta. Să se facă voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. (Matei 4: 17; Luca 4:43 și Matei 6: 9, 10, 33, NW) De atunci adevărații săi discipoli au oferit acea rugăciune și cu credință au privit la venirea Împărăției Tatălui lor ceresc. Dumnezeu a promis să răspundă rugăciunilor în armonie cu voința lui. Prin urmare, Împărăția lui Dumnezeu este sub obligația să vină; pentru că Fiul lui Dumnezeu i-a învățat pe ucenicii săi să se roage pentru Împărăție, discipolii săi s-au rugat aceste

nouăsprezece secole pentru venirea ei și Dumnezeu este obligat să răspundă la rugăciunea respectivă și să aducă Împărăția Sa.

Dumnezeu este obligat de asemenea să aducă Împărăția în împlinirea profeției sale inspirate pronunțată în numele său propriu, Iehova. În Psalmul 22, multe versete care au fost împlinite în Fiul său Isus Cristos, este profețit: „Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Iehova; și toate neamurile națiunilor se vor închina înaintea ta. Pentru că Împărăția este a lui Iehova; și el este conducător peste toate națiunile.” (Psalm 22: 27, 28, AS) Iehova a promis să așeze Împărăția pe umărul Fiului său Isus Cristos, născut în Betleem din Iuda, în Palestina cu nouăsprezece secole în urmă, prin această profeție: „Un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat; și guvernarea va fi pe umărul lui; și numele său va fi Minunat, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Prinț al Păcii. Creșterea guvernării sale și a păcii nu va avea sfârșit, pe tronul lui David și Împărăția sa, să o întemeieze, și să o sprijine cu justiție și dreptate de acum și pentru totdeauna. Zelul lui Iehova al oștirilor va împlini aceasta.” (Isaia 9:6, 7 AS) Noi am avut deja nașterea copilului promis, acest Fiul al lui Dumnezeu. La fel de sigur, trebuie să vină nașterea guvernului care se sprijină pe umărul lui. Zelul fierbinte al lui Iehova aduce nașterea acestei Împărății.

Profeția sa prin intermediul lui Isaia a spus că guvernarea Fiului lui Dumnezeu, Prințul Păcii, va fi pe „tronul lui David.” Regele David din timpurile vechi era un strămoș, un înaintaș regal al lui Isus Cristos, și a domnit pe muntele Sion la Ierusalim. Aceasta nu înseamnă, totuși, că Isus Cristos însuși trebuie să domnească pe pământ la Ierusalim și că el trebuie să fie Rege al evreilor, israelienii de azi din Palestina.

Isus Cristos din Împărăția cuceritoare a lui Dumnezeu nu este „Regele evreilor”. El este rege al lumii noi. Când guvernatorul Pontius Pilat l-a cercetat pe Isus și l-a întrebat: „Ești tu regele evreilor?” Isus a răspuns: „Împărăția mea nu face parte din această lume. Dacă Împărăția mea ar fi făcut parte din această lume, însoțitorii mei ar fi luptat ca să nu fiu dat evreilor. Dar, în realitate, Împărăția mea nu este din aceasta sursă.” (Ioan 18: 33-36, NW) Isus va fi rege al tuturor oamenilor din lumea nouă. Pentru că și-a pus viața umană perfectă ca o jertfă de ispășire pentru toți oamenii care ajung în lumea nouă, acești locuitori ai lumii noi care vine au fost cu mult timp în urmă prefigurați sau tipificați prin cele doisprezece triburi ale Israelului în ziua lor anuală a ispășirii când erau oferite jertfe de către marele preot pentru păcatele întregii națiuni. Timp de patruzeci de ani, regele David a domnit peste triburile lui Israel sau ale lui Iacob. Numai din cauză că toată omenirea a fost tipificată de acele douăsprezece seminții ale lui Israel sau ale lui Iacob, a anunțat îngerul lui Dumnezeu, Gabriel, nașterea viitoare a lui Isus mamei sale viitoare, fecioara evrească Maria, și atunci a spus: „El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt,

iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său, și el va fi rege peste casa lui Iacov pentru totdeauna și Împărăția sa nu va avea sfârșit”. (Luca 1: 26-33, NW) Tipul din antichitate, David, a domnit doar asupra casei lui Israel sau a lui Iacob și asupra tuturor popoarelor supuse din Țara Făgăduinței. Dar profețiile arată că nu trebuie să fie așa cu Regele Iisus Cristos.

Notați acest fapt: Iisus Cristos nu este numai Fiul lui David, dar este de asemenea și „DOMNUL” său, deoarece în exprimarea Psalmului 110 sub inspirație divină, Regele David l-a numit pe el „Domnul meu”, zicând: „Iehova i-a spus Domnului meu.” Când Iisus i-a întrebat pe Fariseii evrei: „Ce credeți voi de spre Cristos? al cui fiu este el?” ei au spus: „a lui David.” El atunci i-a întrebat: „Cum, deci, este că David sub inspirație îl numește pe el „Domn” zicând: „Iehova i-a zis Domnului Meu”? (Psalm 110:1, AS; Matei 22:41-44, NW) Fiind nu numai fiul Regelui David, dar de asemenea Domnul său, Iisus Cristos este un Rege mai înalt și Împărăția sa este așadar o Împărăție mai măreață. (Psalm 89:27) Nu este doar peste Evreii Creștinați, dar de asemenea peste toate familiile și naționalitățile din omenire care de asemenea îl acceptă pe pe acest Fiul al lui David drept Rege și în calitate de sămânță a lui Avraam prin care ele își pot procura binecuvântarea care Iehova a menționat-o în promisiunea sa către prietenul său Avraam, strămoșul atât al Regelui David cât și al lui Iisus Cristos. - Geneza 12:1-3; 22:15-18.

Psalmul 110, în care Regele David s-a adresat descendentului său Iisus Cristos ca „Domnul meu”, arată că el urma să fie un rege mai mare decât Regele David, da, mai presus, asemenea unuia superior lui David. Psalmul îl arată stând, nu pe tronul material al lui David pe muntele Sion la Ierusalim, dar la dreapta Dumnezeului Cel Preaînalt. Psalmul 110 este deschis prin cuvintele: „Iehova i-a spus Domnului Meu, Stai la dreapta mea, până Eu îi voi face pe dușmanii tăi așternutul picioarelor tale. Iehova va trimite sceptrul puterii tale din Sion: Domnește în mijlocul dușmanilor tăi.” (Psalm 110:1, 2 AS) Iisus Cristos nu putea fi așezat la Dreapta lui Dumnezeu, iar în același timp să fie așezat pe literalul Munte Sion pe pământ, pentru că pământul este așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Prin urmare, muntele spiritual al Sion este scaunul ceresc al guvernării, unde el stă să domnească la porunca lui Dumnezeu.

Cum a ajuns Iisus Cristos acolo? Cum ar fi putut ajunge acolo în timp ce el a murit o moarte de martir cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă? A fost prin învierea lui din morți, nu pentru a fi un rege uman pe pământ, ci pentru a fi un rege spiritual la dreapta lui Dumnezeu în cerurile cele mai înalte. În ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile de la învierea lui Iisus, apostolul Petru a explicat totul, spunând sub puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu: „Pe acest Iisus Dumnezeu l-a înviat, fapt despre care suntem cu toții martori. De aceea, pentru că a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a primit spiritul sfânt promis de la

Tatăl, el a revărsat acest lucru pe care îl vedeți și îl auziți. De fapt, David nu s-a înălțat la ceruri, dar el însuși spune: „Iehova a spus Domnului meu: „Stai la dreapta mea, până când voi face dușmanii tăi un scaun pentru picioarele tale. „De aceea, să știe toată casa lui Israel cu siguranță că Dumnezeu l-a făcut pe el atât Domn, cât și Cristos, pe acest Isus pe care l-ați răstignit”. (Fapte 2: 32-36, NW) Deci, din cer, Iehova Dumnezeu trimite la timpul său potrivit sceptrul puterii lui Cristos pentru a domni în mijlocul vrăjmașilor săi. Acești dușmani includ toate națiunile. Inclusiv Creștinătatea, care i-a numele lui Cristos? Da! Toate acestea trebuie să fie înjosite asemenea unui scaun de tron pe care să-și pună picioarele. Cum? Fără să declarăm imediat cum profețiile din Biblie spun că se va face, să vedem cum condițiile lumii și alinierea națiunilor arată că trebuie să se facă.

După ce Sfântul Imperiu Roman a fost întemeiat în anul 800 (A.D.) cu Împăratul Charlemagne drept „sabia a bisericii”, Ierarhia Romano Catolică a încercat să exercite ideile ei despre Împărăția lui Dumnezeu, să răspândească și să mențină imperiul religios prin intermediul războiului cu arme carnale, cruciade și camere de tortură inchizitoriale. Napoleon Bonaparte a adus aproape de colaps Sfântul Imperiu Roman și a pus o piedică la eforturile violente ale Ierarhiei de a cuceri lumea pentru Împărăția Cezarului papal. Mai târziu, în Primul Război mondial, Ierarhia a încercat să îl folosească pe Kaizerul Wilhelm I al Germaniei ca „sabia a bisericii”, dar a eșuat. După aceea liderul Nazist, un „fiu al bisericii”, a ajuns la putere și din nou Ierarhia a încercat să folosească sabia statului, atunci în mâna lui Hitler. Dar din nou speranțele Ierarhiei au fost ruinate, dovedind o dată în plus că scopul lui Dumnezeu să întemeieze Împărăția sa sub Cristos nu va fi prin mijloacele Ierarhiei. Apostolul Pavel a scris că armele războiului Creștin nu sunt carnale și că adevărații creștini vor lua în mână „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (2 Cor. 10:3, 4; Efeseni 6:17, CB) Dar Ierarhia a ales să i-a „sabia statului”, sabia Cezarului imperiului ei religios. Cristos i-a spus reprezentantului Cezarului, Ponțiu Pilat, că Împărăția sa nu era dina această lume, dar Ierarhia s-a făcut pe sine o parte a acestei lumi prin încercarea de a avea o împărăție politico-religioasă. Ierarhia revendică a fi „mireasa lui Cristos”, dar ea s-a unit pe sine cu conducătorii politici ai acestei lumi printr-o căsătorie a bisericii cu statul. Astfel ea și-a violat angajamentul ei pretins față de Cristos și nu l-a așteptat pe el să vină. Împărăția lui Dumnezeu nu a venit niciodată prin ea, și nu va veni.

Aripa Protestantă a Creștinătății a susținut că Împărăția lui Dumnezeu va veni prin convertirea pașnică a acestei lumi, chiar și conducătorii acestei lumi să fie convertiți, să devină creștini și să-și conducă supușii în creștinism. În toate guvernele necreștine, acela care se opune gloriei lui Dumnezeu va fi astfel distrus și guvernele ar primi, ca să zicem așa, un botez creștin și să devină

creștine, totuși, toate aceste guverne să rămână neschimbate în modelul lor politic, fie ele democrații, autocrații, regate, ducate sau dictaturi. Guvernele lumesti ar putea deveni creștine și totuși să își păstreze formele caracteristice de stăpânire lumească. Creștinismul ar pătrunde fiecare guvern politic și ar fi baza fiecărui cod de legi și va fi mărturisit de fiecare popor care susține astfel de guverne. Conform acestei idei, bisericile protestante, care, de asemenea, pretind că sunt logodite cu Mirele Cristos, au făcut uniuni de căsătorie cu conducătorii politici a acestei lumi.

Dar arată această idee protestantă despre cum vine Împărăția lui Dumnezeu și realizează cucerirea? În timpul celor șaisprezece secole din timpul când împăratul roman Constantin a devenit un Romano Catolic s-a realizat? Sau din timpul „Reformei” Protestante din secolul șaisprezece? Nu! Pentru că trei pătrimi din populația lumii încă nu practică Creștinismul. Și cu privire la acea parte care practică Creștinismul, noi vom zice că Împărăția lui Dumnezeu a venit în cazul ei? Să răspundă acum Cuvântul lui Dumnezeu Biblia.

La Romani 14:17 (CB) Biblia spune: „Împărăția lui Dumnezeu nu constă din mâncare și băutură, dar în dreptate, pace, bucurie în Spiritul Sfânt.” Dacă Creștinătatea prezentă este acea mare parte a Împărăției lui Dumnezeu care vine pe acest pământ, în ce mod este ea un exemplu de „dreptate” pentru popoarele necreștine? Cum este ea refugiul păcii când două războaie mondiale au început în Creștinătate și cum este ea, inventatoarea bombei atomice și a bombei cu hidrogen pentru un al treilea război mondial, cu unicul plan „atomi pentru pace”, asemenea unui balsam pentru conștiință și pentru motive de afaceri bune? Este Creștinătatea bucuroasă de condiția ei, umplută cu „bucurie în Spiritul Sfânt.”

Noi putem afla asta privind la ea dacă ea are roadele spiritului sfânt, pentru că, spune Isus, „fiecare copac care nu poartă roade bune este tăiat și aruncat în foc. Prin urmare, prin roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7:19, 20 CB) Are Creștinătatea rodul spiritului sfânt, fie în partea ei Catolică sau în partea ei Protestantă? Ce spune Biblia că sunt roadele spiritului: „Rodul spiritului este mila (iubirea), bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, evlavia, credința, modestia, reținerea. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Și cei care aparțin lui Cristos au răstignit carnea lor cu dorințele și pasiunile ei.” Produce Creștinătatea o recoltă a acestui rod bun, ca ea, asemenea unui copac rău, să nu poată fi tăiată și aruncată în foc? Ziarele Creștinătății, revistele, radioul, televiziunea, înregistrările tribunalelor, înregistrările stațiilor de poliție, și alte reflectoare ale vieții și moralității Creștinătății răspund. Noi nu-l avem.

Acum în contrast cu „rodul Spiritului” există ceea ce Biblia numește „lucrările cărnii.” Care sunt acestea? „Acum lucrările cărnii sunt clare, care sunt imoralitatea, necurăția, desfrâul, idolatria, vrăjitoriile, dușmăniile, certurile,

invidiile, crimele, bețiile, chefurile, și altele asemenea. Și cu privire la acestea eu vă pun în gardă, așa cum v-am avertizat, că cei care fac aceste lucruri nu obțin Împărăția lui Dumnezeu.” (Galateni 5:19-24, CB) „Nu știți că cei nedrepti nu vor stăpâni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați, nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici efeminații, nici sodomiții, nici hoții, nici râvnitorii, nici bețivi, nici vorbitorii de rău, nici cei lacomi nu vor stăpâni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:9, 10, CB). Dacă nu produce rodul spiritului sau nu-și răstignește carnea cu pasiunile și dorințele ei, face Creștinătatea aceste „lucrări ale cărnii” descrise. Înregistrarea ei, în special de la 1914 A.D., anul Primului Război mondial, răspunde. Această înregistrare este o carte deschisă pe care Creștinătatea nu o poate păzi de ochii critici ai popoarelor necreștine din a o citi. Să-și exprime oamenii cinstiți și fără prejudecată din afara Creștinătății judecata lor. Așa numita „păgânătate” știu dacă Creștinătatea este plină de rodul spiritului sau de lucrările cărnii, pentru că miliardele supraaglomerate de păgâni au suferit în mod rușinos datorită „lucrărilor cărnii” pe care Creștinătatea le-a revărsat.

Înfăptuind astfel de „lucrări ale cărnii” și crescându-le din 1914 A.D. Creștinătatea nu va obține și nici nu va stăpâni Împărăția lui Dumnezeu. Ea nu este o parte a Împărăției ce vine. Ea este împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Asemenea unui copac rău ea a produs roade rele, și, din propriile cuvinte ale lui Isus, ea trebuie să fie tăiată și aruncată în foc. Asta în special, deoarece ea a pretins să fie copacul bun al Împărăției lui Dumnezeu de la care rodul spiritului urma să fie așteptat, dar ea a făcut o nedreptate Împărăției lui Dumnezeu prin punerea ei într-o lumină dizgrațioasă în ochii întregii păgânătăți.

În același timp în care Creștinătatea religioasă stochează bombe nucleare pentru un război „fierbinte” împotriva „comunismului ateu”, ea încearcă să pară a produce rodul pașnic al spiritului prin facerea de aranjamente pentru a ține această lume în pace. Dar prin aceasta ipocrizia ei este evidentă pentru Dumnezeu, pentru că ea încearcă să păstreze pacea prin putere armelor carnale a acestei lumi. În loc să-l lase pe Dumnezeu să lupte bătălia în modul său, ea ar lupta bătălia pentru viața ei prin această metodă a lumii. Creștinătatea însuși a fost cea care a întemeiat Liga Națiunilor după primul Război Mondial și a numit-o „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” Aceasta a condus la o amintire vagă, când Hitler a făcut praf Liga Națiunilor în 1939, că Împărăția lui Dumnezeu prin expresia ei politică vizibilă a pierdut nu a cucerit. De la al doilea Război Mondial ea, da, Creștinătatea a pus mai departe succesul Ligii, Națiunile Unite, drept cea mai bună speranță pentru pace. Care ne conduce pe noi să întrebăm, Pace prin care națiuni? Numai națiunile Creștinătății? Sau așa numitele „Națiuni Creștine” unite cu „națiunile păgâne” Necreștine? Sau de asemenea cu națiunile Comuniste?

Este Împărăția lui Dumnezeu legată cu națiunile păgâne, idolatre? Cu națiunile comuniste, atee. Întreabă-te dacă născocirea națională a Națiunilor Unite, susținută de Creștinătate, arată ascultare de Creștinătate la porunca Bibliei: „Nu fiți inegal înjugați împreună cu necredincioși: pentru că ce tovărășie are dreptatea cu nedreptatea? Și ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Cristos cu Belial? sau ce parte are cel care crede cu un necredincios? și ce învoială are templul lui Dumnezeu cu idolii? pentru că voi sunteți templul viului Dumnezeu.” - 2 Corinteni 6:14-16.

Națiunile Unite nu pot trece drept expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Acestea sunt împotriva adevăratei Împărății a lui Dumnezeu, iar Creștinătatea prin sprijinirea, promovarea, recomandarea și apărarea acestei alianțe a națiunilor lumesti, împreună cu toate celelalte alianțe politice din cadrul ei, se trădează pe sine în calitate de conspirator mondial împotriva Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos. Ea este dușman, opozantul principal al Împărăției lui Dumnezeu. Ea se împotrivește ca națiunile acestei lumi să-și predea suveranitatea lor lui Dumnezeu, pentru ca el să fie recunoscut ca Suveran universal, Cel Preaînalt chiar și peste pământul nostru foarte mic. Ea chiar nu-și predă propria suveranitate, dar preferă democrația teocrației. Ea este condamnată de opoziție împotriva suveranității universale a lui Dumnezeu, prin propria gură, prin raportul din august (1954) al Consiliului Mondial Protestant al Bisericilor din Ehanston, Illinois, care a declarat că „umanismul democratic” a evoluat într-o „ignorare sau negare a suveranității lui Dumnezeu asupra lumii”. (New York Times, 15 iunie 1954) Creștinătatea, asemenea unui dușman, trebuie să fie pusă sub picioarele lui Cristos. De asemenea, ea trebuie cucerită împreună cu restul lumii dușmane.

LUMEA CUCERITĂ CUM?

Cum, deci, trebuie să fie cucerită lumea de Împărăția lui Dumnezeu? Profeția Bibliei răspunde, Nu prin mijloace pașnice, dar prin război violent, bătălia Armagedonului, „bătălia acelei zile mari a Atotputernicului Dumnezeu.” (Apocalips 16:14-16) Psalmul 110, citat deja, a profetizat că Iehova Dumnezeu va trimite sceptrul puterii lui Cristos cu porunca: „Domnește în mijlocul dușmanilor tăi.” Domnia sa în mijlocul lor va culmina în bătălia Armagedonului și distrugerea tuturor dușmanilor, incluzând Creștinătatea trădătoare; pentru că Psalmul 110: 5, 6 continuă să-l arate pe Cristos în acțiunea bătăliei, zicând despre el: „Domnul este la dreapta ta, el va zdrobi regii în ziua mâniei sale. El va executa judecata printre națiuni, umplându-le cu cadavre; el va zdrobi căpeteniile pe tot pământul.” - *RS*.

Întreaga lume și prietenii ei trebuie să fie cucerți, pentru că întreaga lume este dușmanul; motiv pentru care Iacob 4:4 (NW) întreabă: „Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? Prin urmare, cel care dorește să fie un prieten al lumii se face un dușman al lui Dumnezeu.” Că ea va fi o lume cucerită și că toate națiunile vor fi furioase cu privire la ea din 1914 înainte, profeția cu privire la sfârșitul acestei lumi o declară în aceste cuvinte: „Au fost voci puternice în cer, zicând, Împărăția lumii a devenit Împărăția Domnului nostru și a Cristosului său, iar el va domni pentru totdeauna și întotdeauna... „Noi îți dăm mulțumiri, Doamne Dumnezeule atotputernic, care ești și care ai fost, că tu ți-ai luat marea ta putere și ai început să domnești. Națiunile sau înfuriat, dar mânia ta a venit, și timpul pentru ca morții să fie judecați, ... și pentru ca să distrugi pe distrugătorii pământului.” (Apoc. 11:15, 17, 18, RS) Această Împărăție a Domnului nostru și a Cristosului său este o Împărăție a lumii noi.

Ca dovadă suplimentară că Împărăția lui Dumnezeu prin Cristosul său are sarcina de a cuceri lumea și va lua domnia asupra întregului glob, noi avem profeția lui Daniel. Această profeție a fost împlinită, nu la prima venire a lui Cristos când el a venit fără nori, dar la venirea sa acum în Împărăția sa. Văzând aceasta cu mult timp în avans, Daniel zice: „Eu am văzut în viziunile nopții, și, iată, acolo a venit cu norii cerului unul asemenea unui fiu al omului, și el a venit chiar la cel bătrân de zile (Iehova Dumnezeu), și ei l-au adus pe el aproape, înaintea lui. Și acolo i-a fost dată lui guvernarea, gloria și o împărăție, ca TOATE POPOARELE, NAȚIUNILE ȘI LIMBILE SĂ-I SERVEASCĂ LUI: guvernarea lui este o guvernare eternă, care nu va trece, iar Împărăția sa cea care nu va fi distrusă.” - Daniel 7:13-15, AS.

Glorificatul Fiul al omului în cer nu va prelua toată această guvernare fără o luptă. Profeția lui Dumnezeu face acest lucru sigur. Profeția ilustrează organizația pământească vizibilă a lui Satan Diavolul ca pe o fiară feroce, care nu are un sfârșit pașnic în timpul judecății lui Dumnezeu. Daniel vorbește, ca și cum ar vedea evenimentele chiar înaintea noastră: „Eu am privit chiar până când fiara a fost junghiată, trupul eu distrus și el a fost dat să fie ars în foc.” Asta înseamnă o luptă aprinsă cu această fiară, care luptă cu dinți și ghiare. Interpretarea acesteia așa cum i-a fost dată lui Daniel însuși este: „Judecata va fi hotărâtă, și ei îi vor lua guvernarea, să o mistuie și să o distrugă până la sfârșit. Iar Împărăția, guvernarea și măreția sub întregul cer, va fi dată poporului sfinților Celui Preaînalt; Împărăția sa este o Împărăție eternă, și toate guvernările îi vor servi și i se vor supune lui.” - Daniel 7:11, 26, 27, AS.

Nu poate exista coexistență pașnică între Împărăția lui Dumnezeu și acest feroce și bestial sistem de lucruri de pe acest pământ. Acest sistem a fost distrugătorul sau aducătorul la ruină a acestui pământ și el însuși trebuie să fie

adus la ruină. Asta va fi, curând, la bătălia Armaghedonului. Apocalipsa dă la o parte perdeaua care ascunde invizibilul și ne lasă să vedem că demonii conduc pe toți regii întregului pământ locuit spre acel câmp de bătălie. Este un conflict mondial care se conturează. Citiți descrierea acestuia la Apoc. 16:14-16, și după aceea citiți descrierea anticipată a bătăliei însuși la Apoc. 19:11-21 și vedeți „fiara, regii pământului și armatele lor strânse laolaltă să facă război,” nu împotriva lumii comuniste, nu, dar împotriva Cristosului lui Iehova. Îi vedeți pe ei de asemenea înfrânți, toți dintre ei, în cel mai mare război care a fost vreodată în universul lui Dumnezeu.

Cucerirea lumii, totuși, nu se termină la distrugerea Creștinătății și a alianței ei internaționale și a întregii rămășițe a fiarei simbolice sau sistem vizibil de lucruri. Pentru a fi o lume cucerită, partea invizibilă a acestei lumi, cerurile ei spirituale rele, trebuie de asemenea să piară, și ele vor pieri. Urmând imediat viziunii bătăliei cu sistemul bestial vizibil al lucrurilor de pe pământ, Apocalipsa 20:13 dezvăluie în fața noastră partea invizibilă a cuceririi, prinderea și legarea „conducătorului acestei lumi”, suprauman, Satan Diavolul, împreună cu toate hoardele lui de demoni. Ei vor fi aruncați în închisoarea abisului, nu cu libertate de mișcare acolo, dar legați cu un „mare lanț”, cu un capac sigilat peste abis pentru a reține partea mai puternică a acestei lumi vechi în afara contactului cu „noul pământ” al lumii noi. Abisul lor va fi triumful culminant al Împărăției lui Dumnezeu la bătălia Armaghedonului. Pentru o mie de ani de domnie a lui Cristos în ceruri cu adevărata mireasă a sfinților săi discipoli, Satan și demonii săi vor fi ca morți pentru univers. La sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos ei vor fi lăsați afară din abis, dar numai pentru scurt timp, pentru o probă finală a supușilor Împărăției lui Dumnezeu. Proba fiind încheiată, ei vor fi după aceea înlăturați fără nici o urmă, ca și cum n-ar fi fost niciodată. - Apocalips 20:7-10, 14, 15; 21:8.

Așadar să știe toate națiunile că, nu cucerirea lumii prin comunismul ateu, dar cucerirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu este ceea ce ele trebuie să înfrunte. Dacă, înainte de sfârșitul Armaghedonului, pământul va fi cucerit de comunism sau de orice alt grup radical sau agresiv, acesta în schimb ar fi în final cucerit de Împărăția lui Dumnezeu. Națiunile în și din afara Creștinătății greșesc, omițând această ultimă cucerire mondială inevitabilă în deliberările lor. Națiunile din afara „cortinei de fier” sunt neliniștite la auzirea știrilor din spatele „cortinei de fier” în legătură cu armele atomice construite de comuniști, dar nu arată nicio îngrijorare cu privire la arsenalul lui Dumnezeu al forțelor distructive pentru Armagedon, cu mult mai rău decât un război atomic internațional. Deci la Armaghedon ei vor fi făcuți să cunoască potențialul de război al lui Dumnezeu.

Dar de ce vorbim noi despre cucerirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu „curând”? Noi spunem „curând”, deoarece Biblia spune că studenții credincioși ai Cuvântului lui Dumnezeu și observatori ai împlinirii profețiilor ei vor fi ținuti informați despre timpurile și vremurile lui Dumnezeu. Ea spune: „Când vor zice (poporul), Pace și Siguranță! atunci distrugerea bruscă va fi numaidecât asupra lor, asemenea chinului durerilor peste o femeie însărcinată, și ei nu vor avea cale de scăpare. Dar voi, fraților, voi nu sunteți în întuneric, așa că acea zi să vă surprindă asemenea unui hoț, pentru că voi sunteți toți fiii ai luminii și fiii ai zilei.” (1 Tesaloniceni 5:1-5, NW) Iehova Dumnezeu este marele Păstrător al timpului, și timpul său fixat în Biblie marchează anul 1914 ca anul pentru nașterea Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos și timpul pentru ca Dumnezeu să trimită sceptrul Fiului său întronat afară din Sionul ceresc cu porunca: „Domnește în mijlocul dușmanilor tăi!” În Apocalips 12:5-10 descrierea nașterii Împărăției arată că el trebuie să-i conducă cu un toiag de fier, pentru a zdrobi toate națiunile în bucăți la fel ca pe vasele unui olar.

Îndeplinirea profeției lui Isus cu privire la dovezile care ne dovedesc că suntem în „timpul sfârșitului” acestei lumi face ca data 1914 să fie sigură. Din acel an înainte noi am avut, așa cum el a prezis, război mondial cu alte nenorociri teribile, foamete, plăgi, cutremure de pământ, persecutarea Creștinilor adevărați, abundența nedreptății sau creșterea fărădelegii, iubirea celor mai mulți răcindu-se, ura însoțind revolta, Liga Națiunilor, succesorul ei, Națiunile Unite, „frica națiunilor neștiind calea” ce nu poate fi alinată, judecata lui Cristos a adevăraților Creștini, și separarea oamenilor din toate națiunile pe cheștiunea Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. (Matei 24:3 la 25:46; Marcu 13:3- 36; Luca 21:7-36, NW) În mai puțin de cincizeci de ani de la 1914 noi am avut toate aceste lucruri, cu excepția Armagedonului în sine; și Isus a spus despre generația care experimentează toate aceste lucruri, așa cum noi înșine o facem: „De asemenea voi, când vedeți toate aceste lucruri, știți că el este aproape la uși. Într-adevăr Eu vă spun că această generație cu nici un chip nu va trece până ce toate aceste lucruri se petrec.” (Matei 24:33, 34, NW) Ca să ne arate că noi ne vom bucura mai degrabă decât să dăm ne drumul la durere și frică împreună cu lumea, el a spus: „Când toate aceste lucruri încep să se petreacă, ridicați-vă în picioare și înălțați-vă capul, deoarece eliberarea voastră este aproape... când voi vedeți aceste lucruri petrecându-se, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Într-adevăr eu vă spun, Această generație nu va trece în nici un chip până ce toate aceste lucruri se petrec.” (Luca 21:28, 31, 32, NW) Noi avem orice motiv, așadar, să spunem fără ezitare, Lumea cucerită de Împărăția lui Dumnezeu CURÂND!

Ca una din cele mai izbitoare dovezi că Împărăția lui Dumnezeu a fost adusă la naștere în ceruri și că în curând ea va înfrunta toți dușmanii la

Armagedon și va cuceri, noi avem deja împlinirea în 160 de națiuni și teritorii a profeției lui Isus cu privire la „timpul sfârșitului”: „Această veste bună despre Împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit cu scopul unei mărturii la toate națiunile, și după aceea sfârșitul împlinit va veni.” (Matei 24:14, NW) Faptele publicate și bine cunoscute dovedesc că este vorba de martorii lui Iehova, cei pe care el îi folosește astfel pentru a propovădui Împărăția nou-născută tuturor națiunilor pentru mărturie, motiv pentru care ei sunt incontestabil martorii Lui. Acest fapt dovedește că ei sunt „toți fii ai luminii și fii ai zilei” și cunosc cu certitudine „timpurile și vremurile” și nu vor fi surprinși brusc împreună cu lumea condamnată în ziua izbucnirii Armagedonului. Toți, prietenii sau dușmanii, care văd pe martorii lui Iehova că împlinesc profeția cu privire la predicarea Împărăției, să știe că și aceasta este una dintre cele mai grăitoare dovezi ale prezenței Împărăției și a cuceririi ei a lumii la Armageddon cât de curând. Da, „în curând”, nu ca să cruțe civilizația de dezastru prin a preveni un nou război mondial cu armament atomic - căci Armageddonul va fi mult mai groaznic decât războiul mondial atomic - dar pentru că este timpul lui Dumnezeu, iar faptele nu mint.

Ce, deci, va însemna pentru tine cucerirea lumii prin Împărăția lui Dumnezeu? Brusca ta distrugere? Așa va fi, dacă la Armageddon tu ești găsit de partea acum avertizată de venirea distrugerii, această lume, incluzând Creștinătatea. Sau va însemna ea eliberarea ta? Așa va fi, dacă tu ești găsit de partea cuceritorilor lumii, Iehova Dumnezeu și Regele său domnitor Isus Cristos. De aceea, societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova au luat poziția lor, hotărâți să rămână acolo credincioși până la Armageddon și nu numai până atunci, dar și prin Armageddon! „Prin Armageddon”? Da, pentru că eliberarea pe care o vedem apropiindu-se de noi înseamnă a fi martori oculari ai sfârșitului Armageddonului cu cucerirea lumii prin Împărăția triumfătoare a lui Dumnezeu și astfel să supraviețuim Armageddonului în lumea nouă a lui Dumnezeu. Luând poziție împreună cu societatea sa a Lumii Noi acum, tu poți supraviețui Armageddonului în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Dar este mai mult decât asta. Împărăția lui Dumnezeu nu își va opri cuceririle doar cu distrugerea lumii vechi a Diavolului. Ea va continua prin cuceriri ulterioare prin anularea tuturor efectelor nefaste ale răutății lui Satan Diavolul practicate asupra neamului omenesc. Ea va cuceri condițiile rele de pe pământul pe care supraviețuitorii Armageddonului trebuie să trăiască, o treime a pământului care este deșert, cu ruina suplimentară care este cauzată de această lume a politicilor distrugătoare pentru pământ. Împărăția va transforma acest întreg pământ într-un paradis perfect pentru casa veșnică și hrănirea omenirii. Ea va șterge din mințile, trăsăturile și trupurile ascultătorilor

supraviețuitori ai Armagedonului toate urmele păcatului și degradarea lui pe care Satan le-a introdus în mijlocul nostru prin primii noștri părinți Adam și Eva.

Împărăția nu se va împiedica de nimic, nu, nici chiar de moarte. Moartea și mormântul lacom trebuie să cedeze Împărăției triumfătoare. Cuvântul lui Dumnezeu o garantează, cu această profeție cu privire la Regele Iisus Cristos: „El trebuie să domnească ca rege până Dumnezeu pune toți dușmanii sub picioarele sale. Ca ultim dușman, moartea va fi distrusă. Pentru că Dumnezeu a supus toate lucrurile sub picioarele sale.” (1 Corinteni 15:25-27, NW) Asta înseamnă înviere din moarte. Asta înseamnă ștergerea cimitirelor prin reînțoarcerea la viață a celor ale caror nume apar pe pietrele de mormânt. Aceasta înseamnă oferirea de oportunități pentru aceștia, pentru ca rasa umană salvată, sub Împărăția binecuvântată a lui Dumnezeu prin Cristos, să obțină viață veșnică umană perfectă în paradisul pământesc prin supunere neîntreruptă față de acel guvern al salvării. Da, aceasta înseamnă nu numai supraviețuirea Armagedonului alături de societatea Lumii Noi, dar și că „marea mulțime” a celor acum trăiesc să nu poată muri niciodată! Prin credincioșie și integritate continuă față de Dumnezeu și Cristos, supraviețuitorii Armagedonului pot supraviețui pentru totdeauna pe pământ! - Apoc. 21:1-4; Ioan 11:25, 26; 8:51.

Aceasta este ceea ce poate însemna pentru tine „cucerirea lumii în curând prin Împărăția lui Dumnezeu. Fie ca înțeleptul tău curs, condus de Dumnezeu de acum încolo să însemne asta pentru tine.

Acum veți dori să știți mai multe. Mai multe despre cucerirea viitoare a lumii, neântârzierea ei, șansa de a supraviețui. Aflați mai multe despre noua lume a vieții veșnice, care va urma bătăliei care șterge în uitare această veche lume coruptă. Și este de o importanță vitală pentru ca acum să aflați mai multe despre veștile bune ale Bibliei despre cum puteți decide să trăiți pentru totdeauna sub Împărăția cuceritoare a lui Dumnezeu. Acum este momentul de a decide, înainte ca furia divină să se aprindă la Armagedon. După cum Biblia spune: „Înainte ca ziua mâniei lui Iehova să vină asupra voastră”. A amâna decizia înseamnă a invita distrugerea. Aceasta este tema unei cărți noi care conține mult mai multe dovezi biblice despre cucerirea lumii în curând prin Împărăția lui Dumnezeu. Această carte punctează unica cale pentru ca tu să supraviețuiești în noua lume a lui Dumnezeu. Cartea este „Tu poți supraviețui Armagedonului în Lumea nouă a lui Dumnezeu”. Această carte are 384 de pagini, este ilustrată și colorat în auriu și îți va fi trimisă după plata unei contribuții de 50 de cenți.

